

Kateryna Mikhalitsyna

Oksana Bula

CINE CREȘTE în pădure

Traducere de Cristina Bujor

Editura EPIGRAF
Chișinău – 2022

– Hei, roșcatelor! bursucul și-a ițit boticul dungat din vizuina sa spațioasă și îngrijită și s-a apucat să arunce conurile din fața intrării. Ce faceți atâta gălăgie în zori de zi?

Printre ramurile stufoase de molid au răsunat hohotele de râs ale veverițelor.

– Pentru tine o fi în zori de zi, dar la unii ziua-i pe sfârșite! au zis ele și au zbughit-o drept în sus pe tulpină.

Chiar atunci – buf! – încă un con ronțăit a căzut din vârful copacului. Bursucul abia a reușit să se ferească.

– Iaca na, tare glumețe mai sunteți! Mai bine v-ați liniștiți și ați aduna rezerve de hrană pentru iarnă. Dar nu! Numai de ghidușii vă țineți! a bombănit el și s-a vârât înapoi în vizuină.

Mai mult decât orice, bursucul iubea liniștea. Îi plăcea să se cufunde în amintiri, când se făcea, în sfârșit, liniște. Întins pe șezlong, își puna lăbuța sub obraz. Multă vreme privea tabloul de familie agățat pe perete. Își ciulea urechile ca să audă cum șusotea printre vârfuri **MOLIDUL** somnoros. Mama spunea mereu că trunchiul lui e răsunător: meșterii fac din acest lemn viori cu un glas minunat.

Dar abia a închis ochii, abia și-a închipuit vioara...

Bum-buf-tronc!

„Gata, ați dat de belea cu jocul vostru, roșcatelor! Unde s-a mai auzit așa ceva? Să deranjați viețuitoarele respectabile, să-mi stricați splendidul covoraș de mușchi?!”

Să bombăne, bursucului îi plăcea la fel de mult. De-ar fi cineva în preajmă.

